

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๐๐/๒๕๕๙

ศาลจังหวัดนครสวรรค์
ศาลปกครองพิษณุโลก

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗

คดีที่เอกชนเป็นโจทก์ยื่นฟ้องหน่วยงานทางปกครอง และเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินมีโฉนด แต่ถูกทางราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำการเสริมทางสาธารณะ โดยนำดินและหินลูกรังมาถมและรुकล้ำเข้ามาในที่ดินของโจทก์ เมื่อโจทก์นำเจ้าพนักงานที่ดินไปทำการรังวัดสอบเขต ก็คัดค้านว่าที่พิพาทอยู่ในแนวเขตทางสาธารณะ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้ร่วมกันขนดินและหินลูกรังออกจากที่ดินของโจทก์และร่วมกันชดเชยค่าเสียหาย ส่วนจำเลยทั้งเจ็ดให้การว่า มิได้รुकล้ำที่ดินของโจทก์ ที่ดินพิพาทเป็นทางสาธารณะ โจทก์นำชี้แนวเขตรुकล้ำทางสาธารณะ การคัดค้านการรังวัดเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ยกฟ้อง เห็นว่า แม้ว่าจำเลยทั้งเจ็ดจะมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแลรักษาทางสาธารณะและใช้อำนาจหน้าที่ดังกล่าวคัดค้านการรังวัดที่ดินของโจทก์ก็ตาม แต่การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของโจทก์ได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ความเสียหายก่อนว่า ที่ดินส่วนที่พิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ตามที่กล่าวอ้างหรือเป็นทางสาธารณะเป็นสำคัญ แล้วจึงจะพิจารณาประเด็นอื่นต่อไปได้ คดีนี้ จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม